

Arrest

nr. 67 651 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H.RIAD loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit dorp Qalai Qarnail, dat gelegen is in Kabul-stad. U bent Sadat van etnische origine en u bezit de sjiietische geloofsovertuiging. U was in Kabul automecanicien en u had uw eigen autogarage. In het jaar 1386 (omgezet naar de Westerse kalender 2007) kwam H.R. voor het eerst bij u langs voor het herstellen van zijn auto's.

Gedurende de twee hieropvolgende jaren bleef hij u opzoeken in uw garage om zijn auto's te herstellen. Eind 1387 of begin 1388 (2008-2009) sprak hij voor het eerst over Iran. Hij vroeg u mee op vakantie naar Iran om het land te bezoeken en uit te rusten. U moest bijkomend wel een soort van wapentraining volgen. Alles werd voor u betaald waarop u instemde met het voorstel. U overtuigde eveneens uw schoonzoon om met jullie mee te gaan naar Iran. Jullie bleven gedurende zes maanden in Mashad te

Iran om die wapentraining te volgen. Na zes maanden keerden jullie terug naar jullie huis in Kabul en ging jullie leven verder zoals voor de training. Ongeveer één jaar later werd u opnieuw benaderd door (H.R.) in het gezelschap van iemand van de Iraanse ambassade. Zij vertelden u dat u zic moest voorbereiden voor een volgende training in Iran. Ze spraken toen voor het eerst over het uitvoeren van zelfmoordaanslagen. U moest op zoek gaan naar auto's zonder documenten om explosieven in te verplaatsen. Van zodra u vernam dat u aanslagen moest plegen, kreeg u schrik. U besloot om toch nog mee te gaan naar Iran en deel te nemen aan de drie weken durende training om nadien vanuit Iran te vluchten. Na een reis van ongeveer één maand kwam u op 30 juli 2010 aan in België waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, uw rijbewijs en een verkiezingsbadge voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas op diverse punten weinig consistent en coherent is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo stelde u aanvankelijk dat u door uw kennis (H.R.) werd gevraagd om samen met hem en uw schoonzoon naar Iran te gaan (CGVS 18/02/11, p. 17). Met drie (uzelf, uw schoonzoon en H.R.) trokken jullie naar Iran. Als u bij een tweede gehoor opnieuw gevraagd wordt met wie u naar Iran ging, verklaarde u opnieuw met drie te zijn vertrokken namelijk u, (H.R.) en (S.H.) (CGVS 11/04/11, p. 7-8). In het tweede gehoor sprak u niet spontaan over uw schoonzoon, pas nadat u er uitdrukkelijk naar gevraagd werd verklaarde u dat uw schoonzoon eveneens meeging naar Iran (CGVS 11/04/11, p. 9-10). Dit betekent dat u uiteindelijk, volgens uw verklaringen, niet met drie personen, maar met vier vertrokken bent naar Iran. Wanneer u geconfronteerd werd met deze discrepantie, stelde u dat u dat vorige keer allemaal al verteld had, maar dat u nu in de war was (CGVS 11/04/11, p. 9). Dan nog klopt de informatie die u tijdens het vorige gehoor meedeelde niet, daar u tijdens uw eerste gehoor niet vermeldde dat uw kennis (S.H.) u ook vergezeldde naar Iran (CGVS 18/02/11, p. 17). Dat u niet meer weet met wie u nu net naar Iran vertrokken bent, is uiteraard erg vreemd.

Voorts hebt u tijdens de twee gehoren op het CGVS op geen enkele manier aannemelijk gemaakt waarom net u uitgekozen werd om deel te nemen aan een wapentraining in Iran. U beweerde dat (H.R.) u geselecteerd had voor de wapentraining omdat u een betrouwbaar persoon bent en omdat u een sadat van etnische origine bent (CGVS 11/04/11, p. 3-4). U beweerde dat het de eerste keer was dat de Iraniërs een wapentraining wilden organiseren met mensen die sadat van etnie zijn om jullie te testen (CGVS 11/04/11, p. 4). Dat er maar weinig mensen Sadat zijn, biedt geen afdoende verklaring voor het feit dat net u als een van degenen die tot deze etnie behoort werd geselecteerd voor een dergelijke training in Iran. Verder verklaarde u meermaals dat u met (H.R.) op vakantie ging naar Iran en dat de wapentraining bijkomstig was (CGVS 11/04/11, p. 3, 6, 7). Het is eveneens erg merkwaardig dat u geheel niet zou weten naar waar in Iran u op vakantie zou gaan en voor hoe lang (CGVS 11/04/11, p. 7). U slaagde er tijdens beide gehoren niet in een afdoende verklaring te bieden voor uw selectie en deelname aan de wapentraining. Dat u maar al te graag Iran wou bezichtigen in combinatie met een wapentraining zonder ook maar enigszins op de hoogte te zijn van de eigenlijke doelstelling van de wapentraining en zonder u verdere vragen te stellen, is wel heel merkwaardig (CGVS 11/04/11, p. 3). Het is eveneens weinig geloofwaardig dat Iran dergelijke grote investeringen zou doen, u volgde in totaal zes maanden en drie weken wapentrainingen, in iemand die naar eigen zeggen nog nooit een wapen in handen heeft gehad en geen enkele politieke of militaire achtergrond heeft (CGVS 18/02/2011 p. 5, 15, 22).

Daarenboven bleef u in uw verklaringen wel erg vaag over (H.R.) en over wie hij nu eigenlijk is. Wanneer u gevraagd werd naar zijn bezigheden in zijn dagelijkse leven moest u bekennen dat u dat niet weet. U kon situeren in welke regio (H.R.) woonachtig is, maar met wie hij daar dan woont en of hij familie en een gezin heeft, kon u geheel niet meedelen (CGVS 11/04/11, p. 5). Volgens uw verklaringen kende u hem reeds twee jaar (CGVS 11/04/11, p. 4) en mag er verwacht worden dat u op zijn minst over een begin van kennis over (H.R.) beschikt. Dat dit soort mensen, die zich bezighouden met terroristische activiteiten, geheimzinnig zijn, is geen afdoende verschoningsgrond voor uw gebrek aan informatie over (H.R.). Het is eveneens merkwaardig dat u geen verdere toelichting kon geven over de andere aanwezige Afghanen in Iran (CGVS 11/04/11, p. 12). U beweerde dat er enkel Afghanen die sadat zijn aanwezig waren in Iran, maar van welke regio zij afkomstig zijn kon u niet verduidelijken. U gaf aan dat de anderen afkomstig waren uit de noordelijke provincies in Afghanistan, maar wanneer u gevraagd werd wie er dan van de door u aangegeven provincie Baghlan kwam, wist u dit niet (CGVS 11/04/11, p. 12). U beweerde dat u enkel contact had met (S.H.), (S.I.), (S.S.) en met uw schoonzoon (CGVS 11/04/11, p. 12). U kon ook op geen enkel moment verduidelijken hoe (H.R.) met de andere Afghanen, ook aanwezig op de training, in contact is gekomen (CGVS 11/04/11, p. 8, 11). Dat u gedurende zes maanden training in Iran nooit contact hebt gehad met de andere aanwezigen is weinig aannemelijk.

Tenslotte maakt u het geheel niet aannemelijk waarom de Iraanse regering dergelijke wapentrainingen zou organiseren en financieren voor Afghanen. Uw verklaringen over de motieven van de Iraanse overheid blijven eerder vaag en oppervlakkig. U beweerde dat Iran dergelijke wapentrainingen organiseert om de buitenlandse troepen aan te vallen en dat het een politiek gegeven is (CGVS

18/02/11, p. 23, 11/04/11, p. 12). Als u verder gevraagd werd welke politieke doelstelling Iran heeft om aanslagen op de buitenlandse troepen te plegen, blijft u wel erg op de oppervlakte (CGVS 11/04/11, p. 12). U antwoordde eerder ontwijkend door wederom te stellen dat Iran dit soort activiteiten gewoon voert tegen de buitenlanders (CGVS 11/04/11, p. 12). Waarom Afghanen geselecteerd worden voor de wapentraining leek u ook eerder niet te kunnen verduidelijken. U bleef wederom erg vaag in uw antwoord door te stellen dat Iran ze alleen maar mensen van Afghanistan kiezen en dat Iraniërs niet naar Afghanistan worden gestuurd om dergelijke zaken uit te voeren (CGVS 11/04/11, p. 12). Deze vaststellingen doen dan ook vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkele documenten voor. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken. Uw rijbewijs en de verkiezingsbadge houden geen enkel verband met de beweerde vervolgingsfeiten en kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de “schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 4.1 van richtlijn 2004/83/CE van de Raad van 29 april 2004”. Het risico op vervolging, zo stelt verzoeker, werd niet onderzocht. Er wordt niet betwist dat hij Afghaan is en dat hij sjiïet is. Hij is Seyid. Dit betekent dat de moslingemeenschap hem beschouwt als een afstammeling van de profeet Mohammed en zijn afstammeling Ali. Bij de sjiïeten hebben zulke mensen een spiritueel belang, ze worden beschouwd als zijnde beschermd en worden erg gerespecteerd in de gemeenschap. Om deze reden werd verzoeker gebruikt om de Iraanse regering te kunnen overtuigen. Verzoeker gaat niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing. Die spreekt over een ethnïe “sadat”, die niet bestaat. Verzoeker heeft uitgebreid uitleg gegeven over zijn afstamming. De verwerende partij heeft niets begrepen over die uitleg, maar heeft zich toch niet bevroegd bij CEDOCA over deze welbepaalde groep. De bestreden beslissing zwijgt over het risico op vervolging en het behoren tot een welbepaalde groep. Het dossier dient, gelet op het feit dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft, te worden teruggestuurd naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om dit welbepaalde profiel te onderzoeken.

2.1.2. De Raad benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in het Belgisch recht werd omgezet. De schending van artikel 4 van voormelde richtlijn wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden omdat (i) verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegde over de personen met wie hij samen naar Iran is vertrokken, (ii) dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt waarom net hij werd uitgekozen om deel te nemen aan een wapentraining in Iran, (iii) dat hij erg vaag was over H.R. en geen verdere info kon geven over de aanwezige Afghanen in Iran, (iv) dat hij niet aannemelijk maakt waarom de Iraanse regering wapentrainingen zou organiseren en financieren voor Afghanen en (v) dat de door verzoeker voorgelegde documenten de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen nu ze geen enkel verband houden met de beweerde vervolgingsfeiten.

Deze bevindingen van de verwerende partij zijn pertinent omdat ze betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas en vinden hun grondslag in het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt. Geen van de bovenstaande vaststellingen worden door verzoeker in concreto betwist. Thans stelt hij dat hij “seyid” is, dat de ethnïe “sadat” niet bestaat en dat hij uitgebreid

heeft uitgelegd waarom hij werd uitgekozen en uitleg heeft gegeven over zijn afstamming, doch de tegenpartij heeft niks van deze uitleg begrepen en toch geen uitleg heeft gevraagd aan Cedoca over zijn etnie.

Samen met de verwerende partij kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoren voor de Belgische asielinstanties telkens te kennen heeft gegeven te behoren tot de "sadat" (verklaring DVZ, administratief dossier stuk 14, punt 6; vragenlijst CGVS, administratief dossier stuk 13, p 1; gehoorverslag CGVS dd 18 februari 2011, administratief dossier stuk 7, p 3; gehoorverslag CGVS dd 11 april 2011, administratief dossier stuk 5 p 4-6 en 11). Verzoeker verklaarde verder dat "said" en "sadat" hetzelfde zijn (gehoorverslag CGVS dd 11 april 2011, p 6). Dat blijkt overigens ook uit het bij de nota gevoegde stuk "Program for Culture & Conflict Studies, Ethnic Identity in Afghanistan". Verzoekers argument dat de etnie "sadat" niet bestaat en dat de verwerende partij niets zou hebben begrepen van zijn uitleg gaat derhalve niet op.

Voorts stelt verzoeker dat het precies omwille van zijn etnie is dat hij werd gebruikt om Iran te overtuigen. Dit is echter niet meer dan een blote bewering en een herhaling van zijn eerdere verklaring, die overigens reeds in de bestreden beslissing werd beantwoord. Inderdaad maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn louter behoren tot deze etnie de reden was voor het feit dat hij werd uitgekozen. Dit klemt des te meer nu verzoekers relaas is doorspekt met vaagheden allerhande, zoals geschetst in de bestreden beslissing, en dat ook een belangrijke discrepantie werd vastgesteld met betrekking tot de personen met wie verzoeker naar Iran zou zijn vertrokken. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat hij daarover geen eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen.

De vaststellingen van de verwerende partij zoals weergegeven in de bestreden beslissing kunnen worden bijgetreden en de Raad leidt daaruit af dat het asielrelaas van verzoeker volstrekt ongeloofwaardig is. Derhalve moet de situatie van de "sadat" in Afghanistan niet worden onderzocht. Immers, het behoren tot een bepaalde etnie, zonder meer, kan te dezen geen bewijs vormen voor het feit dat verzoeker werd uitgekozen voor de wapentrainingen en dat hij tengevolge daarvan een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Elke aanvraag om de toekenning van de vluchtelingenstatus moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zijn aanvraag voldoet aan de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus en hij dus aannemelijk moet maken dat hij een persoonlijk risico op vervolging vreest. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij de vernietiging vraagt met het oog op een dergelijk onderzoek door de verwerende partij.

2.1.5. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een stuk in het Arabisch waarvan hij stelt dat het zijn vrees bewijst. Met een schrijven van 17 juni 2011 deelt hij het origineel mee van het document, samen met een omslag en de vertaling.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat, niettegenstaande verzoeker doet gelden dat het gaat om een origineel document, het zegel bovenaan niet volledig is, hetgeen erop wijst dat het geen officieel document betreft, doch een kopie. Bovendien blijkt uit de vertaling dat het gaat om een intern dienstbericht, uitgaande van de "General Department of Police" –het stuk is wel gehandtekend maar maakt geen melding van de naam van de ondertekenaar- en gericht aan de politiechef van de zone 101. Naast het feit dat het weinig aannemelijk is dat de familie van verzoeker in het bezit zou zijn gesteld van zulk een intern bericht, dient erop te worden gewezen dat er melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker zou worden gezocht omwille van een criminele activiteit, zonder meer. Het geeft dus geen enkele indicatie van de precieze reden waarom hij wordt gezocht zodat het geen indicatie kan zijn voor een vervolgingsvrees in de vluchtelingenrechtelijke zin. Om al deze redenen kan het stuk niet dienstig worden bijgebracht ter staving van het asielrelaas van verzoeker.

2.1.6. Verzoeker heeft niet aangetoond dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het "Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, art 2, 3 en 14, schending van de motiveringverplichting".

Verzoeker stelt dat Kabul gevaarlijk is en dat stellen dat het gewapend conflict slechts een beperkte impact zou hebben op de inwoners van Kabul volledig in tegenspraak is met de realiteit. De stad is in staat van een constante bezetting, veiligheidsincidenten hebben alle dagen plaats, de inwoners leven in

een voortdurende vrees. Het betreft duidelijk een manifeste appreciatiefout en de bestreden beslissing is op dat vlak gebrekkelijk gemotiveerd.

2.2.2. De uiteenzetting van een middel vereist niet alleen de vermelding van de geschonden geachte bepalingen, doch ook de wijze waarop de bestreden beslissing deze zou hebben miskend. Verzoeker voert wel een schending aan van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, doch zet niet uiteen op welke wijze. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

2.2.3. Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Hiervoor werd reeds geoordeeld dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. Dienaangaande kan worden verwezen naar wat volgt.

2.2.4. De Raad leest in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat uit een analyse van de situatie in de hoofdstad Kabul blijkt dat er op dit ogenblik voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is weliswaar van mening dat het niet zo is dat het geweld slechts een beperkte impact heeft op de inwoners van Kabul, gezien de veiligheidsincidenten die alle dagen plaatsvinden, doch slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17: *'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kabul'* van 17 augustus 2010, updated op 20 januari 2011), te weerleggen. Verzoekster brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de Commissaris-generaal ondergraaft, noch toont zij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Uit de hierboven vermelde SBR blijkt dat het geweld in Afghanistan in het algemeen in 2010 is toegenomen ten opzichte van de situatie in 2009 en dat het meer en meer verspreid geraakt. Met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kabul echter leest de Raad dat er 'asymetrische aanvallen' voorkomen, doch geen 'open combat' wordt gevoerd, dat ANSO (Afghan NGO Safety Office) vanaf 2010 vaststelde dat er een afname was van het geweld in de stad, en dit in contrast met een toename in de rest van het land en dat de veiligheidstoestand rustig werd genoemd, dat de stad wel lijdt onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen, maar dat deze zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten en niet de gewone Afghaanse burgers worden geviséerd en dat het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd zodat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Deze analyse werd gemaakt op grond van informatie die verstrekt werd door tal van gezaghebbende bronnen, waaronder voornamelijk UNHCR, UNAMA en ANSO (Afghanistan NGO Safety Office), die door UNHCR, met wie er een samenwerkingsverband is, als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

Verzoeker weerlegt de actuele veiligheidsanalyse van de stad Kaboel van de verwerende partij niet en toont met zijn stelling dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger, niet

aan dat er, in weerwil van het in de bestreden beslissing gestelde, op dit moment in de stad Kabul voor burgers een reëel risico bestaat om geconfronteerd te worden met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is op dat vlak pertinent en afdoende gemotiveerd. Het middel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS